

Четвер

Спершу мушу зазначити, що я **НЕ** розпочав своє перебування у цьому світі верещанням маленького дівчиська. Це вже прогрес, еге ж?

Але хіба ви не відреагували б так само, якби застрягли **ВСЕРЕДИНІ** Майнкрафта? Щоразу, коли я розгортаю летючу книжку над столом у бібліотеці, мене висмикує з одного світу Майнкрафта й перекидає до іншого, а це не найприємніший досвід! Я ніколи не знаю, куди мене кине і яка небезпека чекає на мене!

Словом, щойно я опинився у цьому новому світі й побачив, **ЩО** на мене там чекало, мої інстинкти

самозбереження заволали як один. Я чкурнув за найближче дерево й пригнувся так низько, як тільки міг. Але не смійтеся з мене! Наді мною бовванів страшенно великий рудий кіт! Хоч я сподівався, що це просто величезний будинок-кіт, проте не хотів ризикувати. Я **НЕ ХОТІВ** стати кігтедряпкою для kota з найбільшими у світі пазурами!

Гаразд, час зізнатися вам. Я не дуже ладнаю з котами. Нічого не маю проти них, але чомусь вони всі мають щось проти мене.

Ось короткий підсумок моїх зустрічей із котами.

1. Кішка бабці Руті, «сюсічка-пусічка Петунія» (це вона так її називає, не я). Щоразу, коли я залишаюся у бабці на ніч, Петунія влягається на моє лице, як на подушку. І вночі я підхоплююся, хапаючи ротом повітря! Я вже казав, що в неї дуже довга й пухнаста шерсть? А кілька днів після того я ще сякаюся й кашляю шерстю.
2. Кішка тітки Гледіс, «красунечка Пенелопа» (знову ж таки, це тітчині слова). Одного разу ця кішка накакала у мій кросівок! Треба ще щось казати?

3. Кіт кузини Клари на ім'я Обіймик (або ж «кіт-убивця», як його називаю я). Щоразу, коли я заходжу до їхнього будинку, цей кіт кидається на мене й впивається своїми сталевими pazурами просто в мою голову. Тоді зістрибує й суне геть, ніби нічого й не сталося. Вочевидь, він робить так лише зі мною. Оце пощастило.

Так, про що це я? А, точно. Я ховався за деревом і перелічував пункти зі списку котячих атак.

- Чи чути десь шипіння й сичання? Ні.
- Чи вп'ялися в мене гострі пазури? Не.
- Чи став я часто чхати (бо в мене алергія на котів)? Не-а.

Коли я впевнився, що на мене не збирається нападати велетенський кіт, то оглянув новий світ. Якщо описати його одним словом, то «зелений». Повсюди рясніла зелень: зелені кущі, висока салатова трава, а з височенних дерев звисали смарагдові ліани. Мене закинуло у джунглі Майнкрафта!

Під високими деревами й закудланими кущами залягли темні тіні. Для мобів тут є чудові схованки

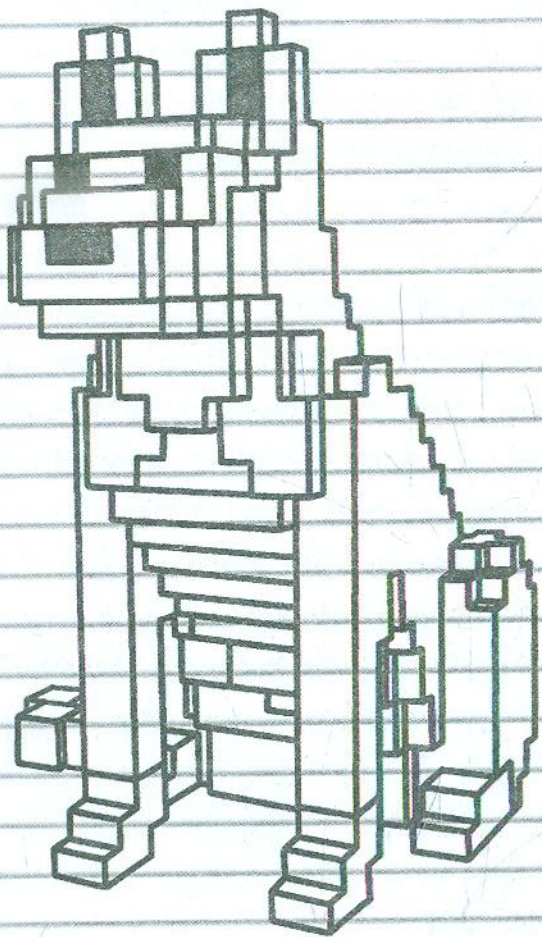
навіть удень! Це кепсько. Дуже кепсько! Однією з моїх ключових стратегій виживання (якщо це можна назвати стратегією) було рішення виходити назовні лише посеред білого дня. А що, як моби скрадаються тут протягом усього дня? Від цієї думки спина взялася сиротами.

Тоді я помітив дивну купку брунатних блоків на крайній гілці дерева. Це були кокоси? Чи здоровенні кокони?! *ковть* Сподіваюся, у Майнкрафті є великі гарні метелики. Але з тим, як мені не щастить, це радше будуть гігантські молі-вбивці!

Скажу вам чесно, я не збирався чекати й перевіряти, що за моторошні комахи ховалися в тих коконах... чи за кущами! Я подумав, що маю більше шансів вижити в бою з велетенським котом. (На жаль, така правда.)

Я знову визирнув з-за дерева, за яким ховався. Велетенський кіт і досі сидів на тому самому місці, тож я й зрозумів, що це також дім, як і той — у собачому світі. Тоді я помітив крихітну деталь, яка могла стати конкретною проблемою... **ТАМ НЕ БУЛО ДВЕРЕЙ!**

Я підповз ближче, щоб оглянути цей котодім. Так, це справді був будинок. На одній із задніх лап ката я знайшов щось схоже на металеві двері. На жаль, я не міг дістатися до них, бо мені заважав велетенський котячий хвіст. О, а ще здоровенний скляний мур. (Оце зараз мені б стали у пригоді ті короткі драбинки зі світу кінних перегонів.) Ну, це не так уже й погано, бо якщо я не можу проникнути всередину, то моби теж не зможуть! Якби ж я тільки зрозумів, як потрапити в дім.

Я розумів, що десь тут має бути вхід, тому обійшов гігантського ката з усіх боків. Саме тоді я помітив чудернацький знак на котячій дупі. Там було написано: «Світити низько, щоб зайти». Що це означає?

Я роззирнувся, але не знайшов нічого, що світилося б. Тоді я пошкодував, що поруч немає Гудіні. Він значно краще знаходить вхід до потаємних кімнат, ніж я. Ех.

Я сушив голову, аж мій блок волосся розболівся. Які речі у Майнкрафті світяться? (Сподіваюся, тут не йдеться про очі Мандрівника Краю чи оті моторошні червоні очі, що сяють у темряві!) Тоді я згадав, що у моїй чарівній безмежній кишені є червоні

ліхтарики, які я приніс зі світу собак. Я вирішив увімкнути один. Вихопив ліхтарик із кишені й посвітив ним на землю біля котячої дупи. Нічого не відбулося. Я посвітив ліхтариком по всій його дупі. Нічого. Я осяяв усе навколо! Нічогісінько!

Там було написано: «Світити низько», тож я поклав ліхтарик на землю біля котячої дупи. Нічого не змінилось. Тоді вирішив спробувати ще нижче. Дістав із кишені лопату, викопав кілька ямок і запхав у них ліхтарик. Знову ж таки нічогісінько. Я навіть заліз у яму з ліхтариком у руках. А раптом у загадці йшлося про те, що сама людина має «світитися низько»? Що ж, двері не відчинилися, зате як я низько опустився. (Добре, що поруч не було Хвицика.)

Моя надія розчинялась, як сонячне проміння за обрієм. Якщо я не зможу якомога **ШВИДШЕ** потрапити всередину, мені доведеться ночувати в земляній кімнатці для паніки. Знову! А я б **НЕ ХОТІВ** повторювати цей досвід!

Тоді я почув один із моїх найменш улюблених звуків... низькі загрозливі стогони! **ЗОМБІ!** Мабуть, він

ховався за деревом неподалік, а я не зупинився й не перевірів.

Тоді я й став трішечки панікувати. Та ну вас! Я потрапив у дивний незнайомий світ у Майнкрафті. Ніч наступала мені на п'яти, а моїм єдиним шансом на притулок був велетенський дім-кіт, де одні двері не відчинялися, а інші я навіть не міг знайти! **ГР-Р-Р-Р-Р!** Я щосили жбурнув ліхтарик у котодім. Він причепився до стіни за два блоки під знаком.

Враз чотири помаранчеві блоки розсунулися, ніби двері ліфта. Ліхтарик упав на землю. Я схопив його й прошмигнув досередини, опинившись у невеличкій кімнатці. Рвучко обернувся й побачив зомбі, що насувався на мене, простягнувши руки. Я ж зараз опинюся у крихітній пастці із розлюченим зомбі! Я нестямно намагався знайти спосіб зачинити двері. Тоді стіни зсунулися й захряснулися просто перед пикою зомбі. Ура, автоматичні двері!

Я запхав ліхтарик-ключ до кишені й роззирнувся, хапаючи ротом повітря. Я опинився у невеликій кімнатці, де лише кілька драбинок вели нагору.